

— Кой ще каже: ела въяко да ме изядешъ! . . Че нали знае колко е чистъ въ тая работа!

Ала като си спомни нѣкои думи на Павла и какъ скоро той се разкайва — пакъ я жегна, че той е продумалъ нѣщо.

— Хо, хо! — злобно извикатя, — той е прибързалъ да каже за да хвърли вината само на мене. . . Да има да взема! Ако е тъй, азъ ще посоча знахарката отъ Загоре. . . Ами ако и тя отрече? . . Зеръ и за нея има вина!

Тая мисълъ я сломи.

Стори ѝ се, че всичко е противъ нея; че всѣки ще отхвърли вината отъ себе си и ще остане само тя отговорна.

Това я вбѣси и тя сграбчи глава въ ржце; отпусна се на миндерчето до прозореца и